

Charlie Feelwood

Escola Trunchem presenta...

ALTES ASPIRACIONS

Il·lustracions
de
Pere
Cabaret

Estrella Polar

ALTES ASPIRACIONES

Charlie Feelwood

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció Escola Trunchem presenta

Títol original: *Altas aspiraciones*

© de la traducció: Marc Rosich, 2015

© del text: Marc Rosich, 2015

© de les il·lustracions de coberta i interior: Pere Cabaret, 2015

© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.,

Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2015

Fotocomposició: Infllibres

ISBN: 978-84-9057-983-1

Dipòsit legal: B. 20.817-2015

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

1. Comencem pel principi	9
2. Els pros i els contres de ser alta	29
3. Com un gerro d'aigua freda	48
4. Un equip en estat de xoc	68
5. Un dia ben mogut al taller de la Renata	84
6. La nova maniobra d'en Dusty Rebenta	99
7. Una història foto a foto	120
8. Patri Fashion, al telèfon	132
9. Una estona de zàping	147
10. Una connexió en directe	162
11. A l'amagatall de l'Scan	198

Altes aspiracions

12. Un pla entre boles de billar	240
13. Cares conegudes	269
14. A la garita d'en Claus	288
15. Un despatx molt concorregut	304
16. Entre els mals endreços	368
17. Babutxes	407

Comencem pel principi

Para atenció, benvolgut lector. Primer de tot vull avisar-te d'una cosa: si fossis prudent deixaries de banda aquest llibre.

Sí: ho has sentit bé. Perdó: ho has llegit bé.

I si cal t'ho repeteixo, paraula per paraula: si fossis prudent deixaries de banda aquest llibre. Fins i tot, per si no t'ha quedat clar, t'ho puc repetir en majúscules i amb un signe d'admiració. Aquí ho tens.

**SI FOSSIS PRUDENT
DEIXARIES DE BANDA AQUEST LLIBRE!**

El tancaríes de cop. I el tornaries al seu lloc. Al prestatge més alt de la polsosa biblioteca de l'escola d'on l'has tret. El tornaries a guardar al seu amagatall, darrere de tres capes de novel·les històriques avorrides, entre els volums més gruixuts de l'enciclopèdia il·lustrada tècnica i de vida moderna, i dels diccionaris anotats de nova ciència i vells oficis.

Això, si fossis prudent.

Si fossis sensat, ni tan sols hauries gosat obrir les pàgines d'aquest llibre. Després d'haver-te'l mirat de reüll, l'hauries agafat d'una punta amb un parell de dits i una ganyota de fàstic, com si fos l'insecte més estrany i perillós que mai haguessis vist, i l'hauries llançat al mar. Hauries pujat a la bicicleta, hauries pedalat a cuita-corrents fins a la platja i, un cop allà, hauries buscat la roca més elevada, el penya-segat més alt, per acabar-lo llançant a les aigües més profundes. I així, hauries aportat el teu granet de sorra per salvar la humanitat del tremendíssim perill que suposa aquest llibre.

Això, si fossis sensat.

Si tinguessis seny, t'hauries fet el desentès en sentir la crida dels personatges que viuen entre els seus fulls. Hauries ignorat les seves veuetes agudes. Aquells crits de socors que sempre sents quan obres un llibre i que t'agafen de sorpresa, si estàs desprevingut. No ho has sentit mai? No m'ho puc creure. Tots els hem sentit alguna vegada, allà, reclamant la nostra atenció perquè llegim les seves històries i així, valgui la redundància, donem vida a les seves vides. I si haguessis passat de tots ells, com seria el més lògic, t'hauries salvat de caure en aquest remolí de paraules i tinta, i d'enfonsar-te entre capítols i paràgrafs, majúscules i negretes.

Això, si tinguessis seny.

Però, pel que sembla, tu no ets prudent de mena. Ni sensat. Ni tampoc no saps què vol dir tenir seny. Totes aquestes bajanades d'anar amb compte et rellisquen més que una bassa d'oli i no has fet ni el més petit cas dels nostres advertiments. En resum, que

has passat de tot plegat per complet. De fet, el teu cas és el contrari: tot el que faci olor d'aventura et fa obrir els ulls com unes taronges, et fa alçar les celles en senyal d'expectativa i comences a salivar en abundància, com davant d'un pastís de xocolata de quatre pisos coronat amb maduixes i nata. De manera que ets aquí, amb el llibre obert entre les mans. Ets aquí, i només desitges seguir endavant. Ets aquí, amb el dit alçat, a punt, a puntet, de seguir llegint la línia següent.

NO HO FACIS!
NO CONTINUÏS!

Doncs molt bé, ja està: ja ho has fet.

I ara que ja ho has fet, només em queda advertir-te que ja no hi ha marxa enrere. Ara començaràs a conèixer els noms de la nostra protagonista i de tots els seus amics (i també dels que no són taaaaaaan amics), i un cop t'hagis capbussat en aquest remolí, ja no hi haurà

cap remei. Estaràs perdut. Per sempre més. T'hauràs deixat arrossegar per les històries narrades en aquestes pàgines, fins a sentir-te una part implicada en les seves aventures (inclosa l'heroica proesa de salvar el món sencer, i fins i tot l'univers, de la seva destrucció massiva en mans del malvat més malvat entre els malvats i el seu exèrcit de màquines diabòliques). I llavors, a tu, ja no hi haurà qui et pugui salvar. Un cop hagis sentit en primera persona les pessigolles del risc, ja no hi haurà cap solució possible. Tots t'assenyalaran amb el dit, seràs un cas perdut. I quan tanquis el llibre, després de la paraula FI, així en majúscules, encara en voldràs més. I més. I méeééés. Molt més. Més tinta i més aventura. I els teus pares hi voldran posar remei i cura, contactaran amb terapeutes, pedagogs i pitonisses, però ja serà massa tard. El mal ja estarà fet. No hi haurà rehabilitació possible.

Jo ja t'ho he dit. Després no em vinguis dient que no t'havia avisat. En acabat, no vull que ningú em reclami res.

I ara, després d'haver fet l'advertiment, ja puc deixar de parlar com un llibre de màgia, ple de conjurs. Val més que deixi de costat aquest to obscur i... comencem pel principi.

I no hi ha principi millor que batejar la nostra protagonista. Sí, la que ha de salvar el món sencer —i tal com deia més amunt, fins i tot l'univers— del més gran dels perills que mai hagi amenaçat la humanitat.

Ella es diu Romina, però gairebé tothom li diu Ro. Així, tal com sona: una erra i una o, que sumades fan Ro. Els uns li diuen així, amb el nom més curtet, perquè sona més potent i directe. La resta, els més ganduls, ni tan sols saben que si li escurcen el nom és només perquè els fa mandra pronunciar més síl·labes del compte. Però si voleu saber la veritadera veritat és que tots li diuen Ro perquè aquell era el nom que lluí a l'esquena de la samarreta oficial de l'equip femení de bàsquet de l'escola Trunchem. I aquell era el crit que...

RO! RO! RO! RO! RO!

...anava dient que aquell era el crit amb què l'animaven els seguidors que omplien cada cap de setmana l'estadi.

RO! RO! RO! RO! RO!

Segur que n'hi ha que deuen pensar que Romina, o fins i tot Ro, no és el nom més indicat per a l'heroïna d'aquesta aventura, però he de dir que tots podem amagar dins nostre un gran heroi i podem tenir el nostre costat aventurer, malgrat el nom i malgrat l'estatura.

Per què dic això de l'estatura? Doncs molt senzill, perquè si la Ro tenia alguna cosa que la diferenciava de la resta i la feia sobresortir, aquesta cosa era la seva alçada extraordinària. Sorprenentment, aquest nom tan breu i curt tenia com a propietària la noia més alta de la classe. I en aquest sentit, una

imatge val més que mil paraules. Aquí teniu la Romina en una foto de grup amb els seus companys de la classe de cinquè a l'escola Trunchem.

És alta o no és alta? No. No ho és. La Ro és extraordinàriament alta. I el que a primera vista podria semblar una gran virtut, hi havia dies que a ella no li feia cap gràcia. Gens ni mica. Per què?, us deveu preguntar. Doncs per la mateixa raó que en el cas dels superherois es diu que «tot poder comporta una responsabilitat».

Per la mateixa regla de tres, sobre l'alçada de la Romina podem dir que tot avantatge sempre arrossega una llista d'inconvenients llarga, llaaaaaaaarga.

La Romina va prendre plena consciència d'aquest problema el dia que comença la nostra història. Aquell matí la Ro va baixar a la cuina amb la intenció de cruspí-se un bon esmorzar i carregar les piles, després d'haver passat una nit molt, molt, molt i molt dolenta. Una altra nit dolenta. Des de feia uns quants mesos dormia malament. A baix, es va trobar la seva mare, la Renata, una dona enèrgica i resolutiva, amb els cabells recollits en un monyo alt. Estava atrafegada, fent les rutines de cada matí. Amb una mà espremia unes taronges per fer un suc, i amb l'altra removia el cafè amb llet, mentre, de reüll, vigilava que no es cremessin unes llesques de pa dins la torradora.

—AAAaaaaAAAAAaaaaaaaAAAAAAA-
AAaaaaa... ..aaaaAAAAAaaaaaaAA-
AAAaaaaaaAAAAAAH! —va badallar la
Romina en posar els peus a la cuina.

—Però, filla, què són aquests badalls? —li va engegar en comptes de dir-li bon dia—. I què vol dir aquesta cara de pomes agres?

—Ja ho saps, mama —va respondre la Ro, netejant-se unes lleganyes que semblaven tan grosses com elefants—. No puc dormir. Fa mesos que estic així! Em sobresurten els peus del llit i em queden congelats! Com vols que dormi així? Els peus em queden com glaçons.

—I per què no te'ls tapes amb la manteta? Això és el més lògic. Per què no proves aquest mètode?

—va dir caçant al vol dues torrades que sortien disparades enlaire després d'un clic elèctric—. Així podràs agafar el son.

—No serveix de res, mama. No ho veus? Si tiro la manta cap avall per enfundar-me els peus llavors tinc fred de cintura cap amunt. No deus voler que enxampi una galipàndria, oi?

—Els refredats comencen pels peus. No ho sàbies? Val més que t'abriguis amb la manta de cintura cap avall.

—Mama, ara fa mig any la manta sí que m'arribava per tapar-me els peus. Llavors només em sobresortien mig pam. Però ara ja és un pam i mig!

—És que, filla, quina bona estirada que has fet —va dir per sobre del so elèctric de l'espremedora.

—No puc continuar així, mama! Després diràs que no me'n surto a l'escola. Que no rendeixo, que no trec bones notes, ni res... però tot és perquè dormo malament.

—Aquí el problema, Romi, és que a cap botiga de mobles no hem pogut trobar llits de la teva talla —va dir mentre tirava les peles de taronja a la brossa—. Ja ho saps, Romi... amb les sabatilles d'esport mai no hem tingut problemes... Fins i tot amb la roba, Romi, que podem fer-te-la a mida... Però, Romi, això de trobar un llit de talla **XXXXXXXXL** ja és més difícil. No te n'adones, Romi, filla?

—No em diguis Romi, mama. O em dius Romina, amb totes les síl·labes al seu lloc, o em dius Ro. Però res de mitges tintes. Tot i que, la veritat, prefereixo que em diguis Ro, com tothom.

—Ai, filla, no sé... Ro és un nom molt curt per a una filla tan llaaaaaarga com tu —va dir mentre omplia dos gots de suc de taronja acabada d'espremer.

—Mira... que si no em dius Ro, jo, en comptes de dir-te mama o Renata, tornaré a dir-te Reni. Vols que et torni a dir Reni?

—Això mai... Ro. Això mai! Deixem-ho aquí. —I va beure's la taronjada d'una tirada, com si volgués oblidar d'un sol glop el darrer cop que algú li havia dit Reni. I sobretot algú en particular.

La Romina sobretot estava farta de despertar-se cada matí amb els peus glaçats, com si els hagués ficat dins la nevera. Els dits dels peus li trigaven hores a despertar-se de la congelació! A l'hora del pati encara no havien revifat, i això que normal-

ment es passava el matí sencer intentant reanimar-los de totes les maneres possibles i imaginables:

- A primera hora, picant a terra amb els peus durant la classe de ciències naturals sota la mirada de sorpresa de la profe Clara Fília.

- A segona hora, traient-se les sabatilles a mitja lliçó de mates i fregant mitjó contra mitjó sota la mirada d'astorament del mestre Sumo Baldana.

- Després del pati, a tercera hora, traient-se els mitjons i deixant els peus nus sota la caloreta del sol que entrava a mig matí, i fins i tot els arribava a treure per una de les finestres, davant la mirada de terror de tots els que passaven per sota, per anar a les aules...

Però cap d'aquests mètodes funcionava: en sortir de classe, un cop arribava l'hora de dinar, encara

no sentia que els peus fossin seus. Sentia com si fossin d'una altra persona. I aquesta era una sensació que no era gens agradable. Fins i tot era macabre. Una mica inquietant. Malgrat els intents penosos, al final de la jornada escolar els seus membres inferiors encara no havien retornat, i la Romina ni tan sols havia notat un trist formigueig que li donés esperances d'una mínima reanimació. L'única cosa amb què aconseguia que els seus peus retornessin a la vida era quan, cada tarda, a les hores extraescolars, la Romina es lligava les sabatilles altes per a l'entrenament diari amb l'equip femení de bàsquet de l'escola Trunchem. Aleshores els seus peus recuperaven l'energia. Fins i tot semblava que tinguessin ales! No cal dir que per a la Romina aquell era el millor moment del dia. I no era només perquè sentia vida als peus, sinó perquè jugar a bàsquet era el que la feia sentir viva de debò. Allò sí que era vida!

—Saps què farem, Ro? —li va dir la Renata, mentre s'enfundava en la granota de color blau que portava per treballar al taller de reparació.

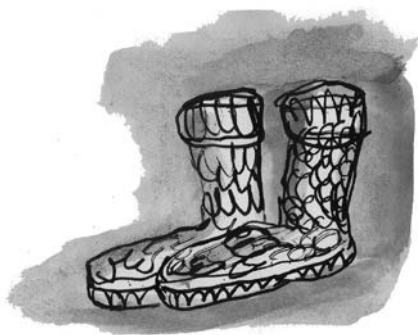
—Quèèèèèè fareeeeeeeeem, maaaaaaa? —va respondre la Romina, arrossegant les vocals resignada, mentre esbandia a la pica els plats de l'esmorzar.

—Et faré uns peücs de llana, ben flonjos i ben calentons... i així podràs dormir amb els peus com un torronet, així, ben, ben i ben torradets i cruixents, com una barra de pa acabada de sortir del

for. Tan torradets que vindran ganes de menjar-se'ls. Què me'n dius?

—Mama, no vull uns peücs... Faré el ridícul. A més, mama, tu ja vas prou atrafegada al taller...

—Bé... això rai... cada dia n'hi ha menys, de feina, cada dia arriben menys aspiradores per reparar... —I com si volgués desviar el tema, perquè la mare no volia que res d'això preocupés la seva filla, va afegir, pentinant-se el monyo:— Saps? Te'ls faré ben llargs, gairebé com si fossin un mitjó. Així t'arribaran per damunt dels turmells i pararem una mica el cop de fred.

—Això de ser alta, mama, és una bona llauna... n'estic farta! —va esbufegar la nena com si hi posés el punt final.

—Romi, saps què?...

—Digues, Reeeeni, digues... —va tallar la seva mare fent-li la cantarella.

—Ui, perdona, Ro... Saps què has de fer? Encara et queda mitja hora abans d'anar cap a l'escola, oi que sí? Doncs fes servir aquesta estona per escriure una llista dels pros i els contres de ser tan alta. I ja veuràs que, al costat de les coses que t'emprenyen, hi ha mil coses de les quals pots gaudir gràcies a la teva alçada.

I un cop va haver dit això, va sortir corrents, com un dibuix animat, deixant un solc dibuixat al darrere. Va sortir tan accelerada que fins i tot va semblar que el monyo se li desenganxava del cap! Havia d'anar a obrir el taller i, amb tanta conversa animada, ja feia tard.

La seva mare havia engegat el negoci quan era

molt jove i ràpidament s'havia convertit en el punt de referència de la ciutat de tot el que estigués relacionat amb la reparació d'aspiradores. Al seu establiment anaven a parar totes les aspiradores que necessitaven algun pedaç o una posada a punt. S'hi reparaven des de màquines embussades per excés de borri-sol fins a aparells que havien estat víctimes d'un curtcircuit per culpa d'algun cable repelat. Però l'activitat del taller feia anys que anava de mal borràs i les raons d'aquest descens en l'activitat —la Renata ho sabia prou bé i la seva filla començaria a suposar-ho— no eren tan innocents com semblava.